

Una història banyolina

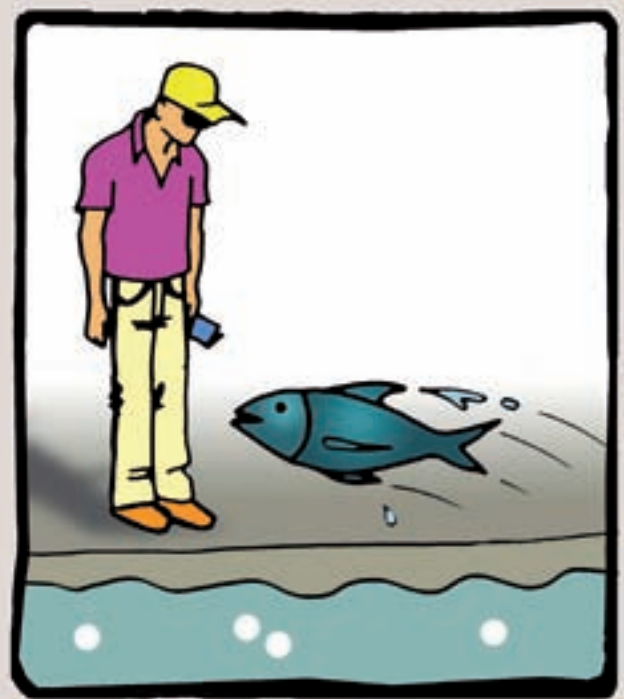
Dissabte de tardor. A dos quarts de deu del matí la família López Rovira surt del seu pis, situat al barri de la Sagrera de Barcelona, i abandona la ciutat per l'avinguda Meridiana. A les onze arriben a Banyoles, aparquen just davant de l'Estany, passegen per la zona dels Desmais i prenen un tallat al passeig Darder. A les dotze agafen de nou el cotxe per anar a Besalú, on dinaran. A la tarda veuran Castellfollit, s'allotjaran a la Vall d'en Bas i el diumenge visitaran Santa Pau i els volcans.

L'etern problema del turisme a Banyoles són les estades curtes. La facilitat d'aparcament just davant l'Estany, la competència d'altres indrets i la ràpida comprensió dels límits de la massa d'aigua no conviden a passar-hi moltes hores. Els Jocs Olímpics van fer pensar que el turisme es consolidaria amb força a Banyoles i s'hi han abocat molts recursos per millorar els accessos, adequar l'entorn i crear equipaments. Els resultats, però, han estat ben minsos: l'oferta hotelera i comercial és escassa, poc diversificada i acumula un bon nombre de projectes frustrats. I els esdeveniments esportius, molt esporàdics i amb una gran quantitat de participants, no encaixen amb la realitat hotelera de la ciutat.

Aquest 2011 la situació sembla haver tocat fons amb la desaparició de les tradicionals barques de passeig i de rem, la clausura de l'oficina de turisme del barri vell i el tancament entre setmana del Centre d'Interpretació de l'Estany. I per si això fos poc, l'Ajuntament de Banyoles, en una polèmica decisió, ha reconvertit a sòl residencial una de les parcel·les del Front d'Estany on es preveïen usos comercials.

El peatge de Peratallada

Hi ha una cançó de Sanjosex que diu «Si vols anar a Peratallada val dos euros una entrada, tot això és un rotllo per als que som d'aquí, volem àrea verda al Baix Ter-Montgrí». Pagar dos euros o dos euros i mig (aquest estiu s'ha apujat) sense tenir cap altra alternativa potser no és gran cosa, però incrementa la sensació d'estar a punt d'entrar en un pessebre i no en un poble. És aquesta la imatge que volem donar?

No es tracta de buscar culpables a aquests petits fracassos. Probablement l'Estany no té prou potencial per esdevenir un gran centre turístic, i l'oferta complementària (barri vell, jaciments, gastronomia...) és interessant però no pot competir amb altres territoris. On els banyolins veuen el seu referent simbòlic principal, estretament vinculat a la seva història i a la seva identitat, molts turistes només hi veuen una làmina d'aigua que s'estén fins a les muntanyes properes. Aprofundir en el coneixement de la vegetació aquàtica, la tipologia dels jardins històrics o els usos industrials de l'aigua sembla només a l'abast d'erudits.

Tanmateix, alguna cosa més es podria fer. Quan la família López Rovira arribi a Besalú no podrà aparcar a la plaça de la Llibertat, sinó que es veurà obligada a deixar el cotxe abans de creuar el Fluvià. A Banyoles, en canvi, es pot aparcar a cinc metres de l'Estany i s'hi pot fer la volta sencera en cotxe sense cap dificultat. Multitud d'exemples demostren que les actuacions de conversió en zona de vianants i de creació d'aparcaments dissuasoris, a part de millorar els entorns naturals i històrics, atorguen més valor a aquests espais, eviten la seva banalització i hi faciliten estades més llargues. Potser aquesta seria la solució per tal que els López Rovira, com a mínim, es quedessin a dinar a Banyoles.